Р Е Ш Е Н И Е
№ 45212

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 16.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10316** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Й. Г. К.-П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез ОДМВР – Л. с вх. № 906000-8248 от 03.08.2026г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-0906-000191 от 01.07.2026г., издадена от С. И. С. – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР – Л.. С оспорения административен акт на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец, а именно 30 дни.

В жалбата и в депозираната по делото на 11.11.2026г. писмена защита се развиват съображения за незаконосъобразност и нищожност на издадената заповед на всички основания по чл. 146 от АПК. Твърди се, че оспореният акт е постановен от некомпетентен орган, тъй като представената заповед за оправомощаване предхожда приемането на новата редакция на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП. Поддържа се, че заповедта страда от липса на мотиви и съществено вътрешно противоречие между посоченото правно основание (предвиждащо срок до три месеца) и разпоредения в диспозитива срок от 30 дни. Оспорва се материалната законосъобразност на мярката и доказаността на нарушението относно функционирането на техническото средство и пътната сигнализация за населено място в процесния участък. Жалбоподателката поддържа и възражение за несъответствие с целта на закона по чл. 22 ЗАНН и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, аргументирано с изтеклия период от близо седем месеца между

датата на деянието и издаването на заповедта. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на направените по делото съдебно-деловодни разноски.
Ответникът по жалбата – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Л., чрез писмо на ОДМВР – Л. с рег. № 906000-10465 от 01.10.2026г., оспорва жалбата като неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена. Не прави искане за присъждане на разноски.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за производството съгласно чл. 16 от АПК, не изпраща представител в съдебното заседание и не изразява становище по основателността на оспорването.
В публичното съдебно заседание на 16.11.2026г. страните, редовно призовани, не се явяват и не се представляват. Съдът е приел приложената към преписката административна документация и заверено копие на оспорената ЗППАМ, след което е дал ход на делото по същество.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – индивидуален адресат на оспорения административен акт, с който пряко се засяга нейната правна сфера чрез временно ограничаване на правото ѝ да управлява моторно превозно средство. Актът подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл. 172, ал. 5 ЗДвП във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.
От приложеното по делото заверено копие на заповедта и от изричните писмени изявления на оспорващата страна се установява, че ЗППАМ е връчена лично на жалбоподателката на 28.07.2026г. Жалбата е депозирана чрез административния орган на 03.08.2026г., т.е. в рамките на законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.
Фактическото изтичане на определения в заповедта 30-дневен срок към момента на постановяване на съдебното решение не лишава жалбоподателката от правен интерес от съдебно оспорване, доколкото съдебният контрол обхваща валидността и материалната законосъобразност на акта от момента на неговото издаване. Жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

От събраните по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, съдът приема за установено от фактическа страна следното:
На 01.07.2026г. от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Л. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД № 847038 против жалбоподателката Й. Г. К.-П. за това, че на 09.12.2025г. в 13:22:34 часа в [населено място], по път трети клас № 401, км 16+190, с посока на движение към [населено място], е управлявала лек автомобил „О. З.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. Т. П., със скорост 104 км/ч при максимално разрешена скорост за населено място от 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Констатирано е превишение на скоростта с 54 км/ч след приспадане на нормативно установения толеранс от -3 % за използваното техническо средство. Нарушението е установено и заснето с одобрена система за видеоконтрол СПУКС ARH CAM S1 № 1250b6a, със снимков материал (клип) № 1250b6a/0003075, като АУАН е съставен след покана и попълнена от водача декларация по чл. 188 ЗДвП. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.
Въз основа на така съставения АУАН, на 01.07.2026г. С. И. С. – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Л., е издал оспорената ЗППАМ № 25-0906-000191. С нея на жалбоподателката, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП и чл. 22 ЗАНН, е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец, а именно 30 дни“.
По делото са представени заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП и заповед № 2953-293 от 30.01.2025г. на директора на ОДМВР – Л. за оправомощаване на длъжностни лица от дирекцията да прилагат

ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. „а“, 6 и 7 ЗДвП. Видно от т. 1.11 от заповедта от 30.01.2025г., сред изрично оправомощените лица са младшите инспектори на длъжност „младши автоконтрольор“ в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Л. за цялата територия, обслужвана от дирекцията. Със заповедта от 2025г. (т. 4) изрично е отменена предходната заповед № 2953-31 от 07.01.2022г.

От приложената по делото справка за нарушител/водач се установява, че жалбоподателката е правоспособен водач на МПС, притежаващ СУМПС №[ЕИК], валидно до 22.11.2028г., като съставеният АУАН № АД 847038/01.07.2026г. и процесната ЗППАМ са надлежно отразени в информационните масиви на МВР.

При служебната проверка на законосъобразността на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК, съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С т. 1.3 и т. 1.3.1 от заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи е определил Областните дирекции на МВР и секторите „Пътна полиция“ към тях като служби за контрол по спазване на правилата за движение по ЗДвП. От своя страна, директорът на ОДМВР – Л., действайки в рамките на предоставените му от закона и министъра правомощия, със заповед № 2953-293 от 30.01.2025г. (т. 1.11) е оправомощил длъжностните лица на длъжност „младши автоконтрольор“ в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Л. да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП за цялата обслужвана територия.

Издателят на процесния акт – С. И. С., заема именно длъжността младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Л., а мястото на твърдяното нарушение (с. Изворче, [община]) попада в териториалния обхват на компетентност на дирекцията. Неоснователно е възражението на оспорващата страна, че оправомощаването е невалидно спрямо новата редакция на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП. Д. на правомощия по чл. 172, ал. 1 ЗДвП обхваща родово регламентираните мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП в тяхната цялост, поради което последващото прецизиране или диференциране на отделните букви и подточки в рамките на законовата категория не изисква преиздаване на административния акт за оправомощаване, доколкото предметният обхват на делегираната власт не е променен. По делото са представени надлежните заповеди за определяне на контролните служби и за оправомощаване, поради което оспорената ЗППАМ е издадена от материално и териториално компетентен административен орган.

Заповедта е издадена в установената от чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП писмена форма и съдържа всички законови реквизити – наименование на органа, фактически и правни основания, диспозитивна част, дата, подпис и указания за реда и срока за обжалване. В акта подробно и ясно са възпроизведени констатациите относно времето, мястото, средството за измерване, превишението на скоростта и установения водач. Това описание дава възможност на адресата да разбере фактическите и правните съображения на органа и да организира защитата си в пълен обем.

Материалноправното основание за налагане на процесната мярка е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП (в сила от 07.09.2025г., ДВ, бр. 64 от 2025г.). Нормата предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца (за нарушенията по чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП). Към датата на твърдяното деяние – 09.12.2025г.,

както и към датата на издаване на заповедта – 01.07.2026г., тази редакция е била действащо право, поради което не е налице придаване на недопустимо обратно действие на материалния закон.
Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените актове за установяване на административни нарушения по този закон се ползват с доказателствена сила за отразените в тях обстоятелства до доказване на противното. В настоящото производство действията по съставянето и предявяването на процесния АУАН серия АД № 847038 са редовно осъществени, а съдържащите се в него и в ЗППАМ фактически констатации се подкрепят от приетата административна преписка. В акта изрично са индивидуализирани одобрената система за видеоконтрол СПУКС ARH CAM S1 № 1250b6a, снимковият материал № 1250b6a/0003075, измереният толеранс и попълнената от водача декларация по чл. 188 ЗДвП. Жалбоподателката не е ангажирала никакви конкретни доказателства, които да разколебаят или опровергаят констатациите за движение със скорост 104 км/ч в рамките на населеното място [населено място] при ограничение от 50 км/ч. При това положение фактическият състав на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП (превишаване на разрешената скорост в населено място с над 50 км/ч) е надлежно и безспорно установен, което поражда за органа задължението да приложи предвидената в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП обезпечителна мярка.
Неоснователно е възражението на жалбоподателката за незаконосъобразност на заповедта поради определяне на срок „до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец, а именно 30 дни“. Използваният от законодателя израз в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП „но за не повече от три месеца“ определя законоустановения максимален предел на действие на принудителната мярка, а не нейна абсолютно фиксирана продължителност. Налагането на мярката за по-кратък срок (30 дни) представлява упражняване на административната компетентност в рамките на законовия лимит, в пряко съответствие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, и по никакъв начин не уврежда адресата. Разпоредителната част на акта е напълно ясна и не поражда съмнение относно времетраенето на ограничението.
Принудителните административни мерки по ЗДвП съгласно чл. 22 ЗАНН имат превантивен и преустановителен характер, насочен към обезпечаване на безопасността на движението по пътищата и предотвратяване на бъдещи правонарушения от водачи, проявили грубо неспазване на правилата за движение. Законът за движението по пътищата не въвежда преклузивен срок за издаване на ЗППАМ след извършване на нарушението. Самият факт, че между заснемането на превишената скорост 09.12.2025г. и издаването на заповедта 01.07.2026 г. са изтекли седем месеца, свързани с административните процедури по идентифициране на водача по чл. 188 ЗДвП и обработка на данните, не лишава мярката от нейната законова цел. До решаване на въпроса за административнонаказателната отговорност обществената опасност от управление на МПС от водач, допуснал драстично превишение на скоростта в населено място, остава актуална. Поради това налагането на ПАМ не представлява неоправдана санкция или недопустима репресия, а законосъобразно изпълнение на възложените на МВР контролни и превантивни правомощия.
Обстоятелството, че към момента на издаване на заповедта все още няма влязло в сила наказателно постановление, не опорочава акта, а напротив – съответства на изричната законова предпоставка мярката да действа именно „до решаване на въпроса за отговорността“.
По тези съображения съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в пълно съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона. Жалбата се явява изцяло неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на правния спор и отхвърлянето на жалбата, на жалбоподателката не се дължи възстановяване на направените по делото разноски. От страна на ответника не е направено искане

за присъждане на разноски или юрисконсултско възнаграждение, поради което такива не следва да бъдат възлагани в негова полза.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, III отделение, 79 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Г. К.-П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0906-000191 от 01.07.2026г., издадена от С. И. С. – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР – Л..
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.